

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2821/2018
27.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејана Спасојевић Иванчић, адвокат из ..., против туженог ББ, чији је пуномоћник Никола Шијан, адвокат из ..., ради поништаја анекса уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2891/16 од 14.11.2016.године, у седници одржаној 27.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2891/16 од 14.11.2016.године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2891/16 од 14.11.2016.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1269/2011 од 12.07.2016. године, исправљеној решењем истог суда од 13.01.2017.године, поништени су као незаконити анекси уговора о раду број 2 од 04.04.2011.године, број 3 од 21.10.2011.године, број 4 од 02.03.2012.године; обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име накнаде штете у виду мање исплаћене зараде и других примања према општем акту и уговору о раду за период од 13.05.2011.године до 24.05.2013.године укупан износ од 934.210,95 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе наведене у изреци пресуде од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као и да за тужиоца на исте уплати доприносе за обавезно социјално осигурање надлежном фонду; одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се поништи као незаконита одлука туженог о упућивању на плаћено одсуство запослених у организационом делу Функција за организациона питања туженог, Дирекција за ХР Сектор за односе са запосленима, Служба за административно-техничка питања и односе са запосленима туженом бр. .. од 04.07.2012.године у делу који се односи на тужиоца и решење бр. .. без датума о упућивању тужиоца на плаћено одсуство и одређивању накнаде зараде у периоду од 01.08.2012.године до 02.10.2012.године, што је тужени дужан трпети и спровести; одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоца врати на послове које је

раније обављао или на послове у складу са његовом стручном спремом, способностима и радним искуством у месту рада ...; одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу обезбеди обављање послова специјалиста за уговарање и пројектовање електрорадова у Погону „ВВ“ на основу закљученог уговора о раду и анекса тог уговора или обављање других одговарајућих послова у складу са његовом стручном спремом, способностима и радним искуством, што је тужени дужан трпети и спровести; део тужбеног захтева преко досуђеног износа од 934.210,95 динара па до захтеваних 945.870,90 динара на име накнаде штете у виду мање исплаћене зараде и других примања према општем акту и уговору о раду за период од 13.05.2011.године до 24.05.2013.године је одбијен; одбачена је тужба у делу којим је тужилац захтевао да суд обавезе туженог да тужиоцу на напред наведене износе обрачуна и уплати припадајуће порезе; обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 431.282,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате; молба тужиоца за ослобађање од обавезе плаћања судске таксе је одбијена.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2891/16 од 14.11.2016. године, жалба туженог је одбијена, а пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1269/2011 од 12.07.2016. године у усвајајућем делу потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога у смислу члана 395. ЗПП, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (погрешно означено као 404. ЗПП).

Решењем Р4 Б/18 од 28.05.2018. године, Апелациони суд у Новом Саду предложио је Врховном касационом суд одлучивање о ревизији туженог изјављеној применом члана 395. ЗПП.

Према члану 395. ЗПП ревизија је изузето дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. закона, када је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије, потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или када је потребно ново тумачење права.

Одлучујући о изјављеној ревизији на основу члана 395. ЗПП, Врховни касациони суд налази да нема места одлучивању о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити ради уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге нижестепеног суда. Ово стога, што су нижестепени судови правилно тумачећи, применили одредбу члана 171. Закона о раду сагласно којој премештање запосленог на друго радно место мора да буде резултат стварне и реалне потребе процеса и организације рада туженог, а понуда за закључење анекса уговора о раду мора да садржи и те разлоге који су услови за премештање запосленог на друго радно место. При томе, ти разлози морају бити конкретизовани навођењем чињеница из којих произилази потреба процеса и организације рада, при чему је нужно навести чињенице које оправдавају

премештање. У конкретном случају тужени је тужиоцу понудио закључење анекса уговора о раду ради премештања на друго радно место због смањења обима посла и потребе процеса и организације рада, што представља општу формулацију, без образложења тих разлога, при чему сама потреба мора да буде везана за оно што је у конкретном случају послужило као разлог распоређивања на друго радно место, чега нема у конкретном случају. Одлуке нижестепених судова у складу са правним ставом израженим у одлукама Врховног касационог суда.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 439. ЗПП у парницама из радних односа ревизија је дозвољена само у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа, а ван ових спорова ако се тужбе односи на потраживање у новцу примењују се одредбе о дозвољености ревизије из новелиране одредбе члана 394. ПП.

Предмет овог радног спора је поништај анекса уговора о раду којим је тужилац премештен на друго радно место.

Како захтев за поништај анекса уговора о раду којим је тужилац распоређен на друго радно место не представља спор из члана 439. ЗПП, где је ревизија увек дозвољена, Врховни касациони суд је ревизију туженог одбацио као недозвољену.

На основу члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**